

Magleš

Izveštaj i fotografije preuzete sa FB profila Mile Milenković

Prošlo je mnogo vremena od mog predhodnog izlaska na vrh neke planine. Naravno, nisam sedela i plakala, neprestano sam koristila svaki trenutak za kretanje, bilo biciklom, bilo peške i maštala, iščekivala neki novi predeo. Najava za odlazak u okolinu Valjeva je došla u pravom trenutku, kao nagrada za moje strpljenje. Valjevo oko sebe ima ceo venac planina, okružuju ga u obliku potkovice i ne zna se koja je od koje lepša. Visina im je u proseku 1000 metara, a najviši vrh Mali Povlen je 1347 metara. Načičkane su kao najlepša niska: Maljen, Povlen, Medvednik, Suvobor, Rajac, Jablanik...i naravno Magleš. Idemo na Magleš. Valjalo je poraniti da bismo na vreme stigli u njegovo podnožje i krenuli prema vrhu. U pet sati smo već bili u autobusu, puna šezdesetčetiri sedišta. I uvek pomislim da ću spavati, a onda već na početku putovanja shvatim da je to nemoguće. Kada imate ovakvo društvo i kada željno iščekujete da pređete Dunav i Savu, da uđete među brda i planine, nema te sile koja će vas naterati da skolopite oči. Još ako je imate pored vas Keti, pa ako joj padne na pamet da vas i u autobusu frizira, e onda sigurno ostajete budni. Naravno, imaćete odličnu frizuru za pešačenje. Iz tih razloga, neverovatno brzo prođe vreme i pojavi se tabla sa natpisom za skretanje prema Lajkovcu i Valjevu.

Dolaskom do centra Kolubarskog regiona ostalo nam je još oko 23 kilometra do polazne tačke našeg pešačenja. Znak pokazuje da treba da skrenemo desno, prema selu Lelić. Put nas vodi pored brojnih kulturno istorijskih spomenika: kompleksa posvećenog borcima valjevskog kraja, učesnicima u drugom svetskom ratu, manastira Ćelije, manastira Lelić... U samom centru već pomenutog sela Lelić, čekali su nas naši drugari, planinari iz Pančeva, članovi planinarskog kluba Jelenak. Današnja akcija je zajednička. Još četrdesetšest duša će biti na planinarskoj stazi. Ukupno stotinudeset. Srdačan pozdrav, za mene susret sa starim poznanicima i upoznavanje sa nekim novim ljudima, sa Gradom, Žikom...našim vodičem Draganom. Još vožnje kroz šumovite predele atara sela Donje Leskovice i konačno iskrcavanje i polazak na pešačenje. Sa asfalta ulazimo u gustu crnogoričnu šumu. Okruženi smo visokim jelama. Naš vodič nam govori da se nalazimo na mestu koje se zove Rastilo. Na tom području započeto je pošumljavanje još davne

1918.godine. Mada se nismo udaljili previše od glavnog puta, već sam imala osećaj da se nalazim u potpunoj divljini. Pored četinara, po šumi raste gusta paprat, medveđa leska i bukva. Puno se kamenja za koje imaš utisak da ga je neko razbacao po šumi. Uskom stazom se spuštamo do česme. Podigli su je članovi planinarskog društva „Magleš“ , a na samoj česmi se nalaze imena svih onih koji su otišli u neke druge visine. Koristimo priliku da dopunimo rezerve vode i da se na licu mesta osvežimo ledenom vodom. Na Rastilu se nalazi lepa, vidi se, nedavno renovirana, šumarska kućica. Na tom mestu napuštamo markiranu i nastavljamo jednom neuobičajenom, ali nadasve lepom stazom. Najpre se probijamo kroz visoku travu. Vidi se da ovuda skoro niko nije prošao. Penjemo se kroz bukovu šumu, punu senki i visoke paprati. Sunčevi zraci se jedva probijaju kroz guste krošnje. Izlazimo na šumski kolski put koji nas vodi na proplanak odakle puca pogled na najviše vrhove valjevskih planina.

Za Magleš postoji tvrdnja da nije samostalna planina, već se smatra obroncima Povlena. Meni je ipak ostavio utisak prave, dostojanstvene planine sa visinom koja nije za podcenjivanje, 1036 metara na vrhu Pali. Dalje, staza nas vodi preko prevoja, valovitih i širokih livada. U ovo doba godine sve liči na najlepše slikarsko platno. Zelena dominira, ali je slikar nabacao žute, ljubičaste, bele, crvene i plave. A šta to viri iz trave crveno i mirisno? Divlje jagode su prekrasan dar koji možete da dobijete samo na ovim proplancima i na obodu šuma. Brala sam ih, jela i darivala. Uživam u tome da vidim osmeh na licima oko mene, da mi ruke zamirišu na prirodu. Treba da vidite Neninu sreću na licu kada prelazimo preko tih šarenih tepiha i vi ćete biti srećni zbog nje. A ispod samog vrha, pored neke kućice pauza na travi, uživanje u još jednom pogledu na susedne vrhove. Ovo je i poslednja pauza do izlaska na vrh. Pogled je sada još lepši i pruža se prema Maljenu i njegovoj najlepšoj visoravni Divčibarama. Kako onda da ne

poželiš još neku želju, da odeš na novi vrh, da pogledaš šta to ima i sa tamo neke druge strane. Već smo na skoro hiljadu metara, a još uvek ima kuća. Zaseoci su ovde rasejani po celoj planini. Krave mirno pasu dok mi prolazimo. Čobane nisam videla, ustvari, osim nekih adrenalinskih tipova na motorima i kvadu, nigde jednog čoveka. Na vrhu, šumarska kućica i na njoj natpis – Magleš 1036 metara. Fotografisanje i lagani spust prema Kraljevom brdu, najpre koroz šumu, a potom preko mirisnih livada. U jednom trenutku, kiša je počela da pada. Kao da je htela da nas uplaši, ali je brzo odustala. Dovoljno je bilo za kratku maskaradu u kabanicama. Na Kraljevom brdu još jedan divan vidikovac odakle se pruža pogled na celu okolinu. Valjevo se sa ovog mesta vidi kao na dlanu.

Zanimljiva je crkva na ovom brdu koja je sagrađena od kamena peščara. „Na Vidovdan, 28.juna 1943. Godine na Kraljevom brdu

kod Valjeva, meštani tri sela, Gornje i Donje Leskovice i Magleša, odlučili su da u Gornjim Leskovicama sagrade sebi crkvu koja je posvećena Svetom Đorđu. Ono što je odlučeno do je i realizovano. Na rođendan kralja Petra, 06. septembra 1944. godine hram je osveštan i počelo je bogoslužjenje. Nažalost, crkvu su oslobodioci zapalili posle rata. Meštani su je obnovili 1990.godine svojim prilozima i prilozima građana iz zemlje i sveta.”(wikimapia.org) Ispred crkve smo napravili zajedničke fotografije, užvali u predivnom pogledu na okolinu, a onda smo lagano krenuli prema cilju trudeći se da što više pogledom upijamo lepote valjevskog kraja. Završili smo zajedničko pešačenje, oprostili se od naših dragih pančevaca i krenuli prema Subotici preko Šapca, čitaj Platičeva. Da ne bismo mislili da je sve idealno, imali smo mali problem sa autobusom. Normalno je da se nekada dese i neke nepredviđene stvari. Na to treba da budemo spremni i da ostanemo pribrani, da ne strvaramo nervozu i paniku. Kao što je normalno da u planinu ne idemo bez dobre obuće, hrane i vode, tako je normalno da se dogodi i nešto što nije bilo u planu. Sve je na kraju bilo u redu, nastavili smo vožnju. Posmatrali smo kako crno nebo iznad Cera cepaju munje i gromovi. Pobegli smo oblacima i zaustavili se u selu Platičevu, u opštini Ruma. Tu se prave odlične pljeskavice. Mada smo već kasnili, ipak smo svratili da se okrepimo, a onda se više nismo zaustavili do Subotice. Prošla je ponoć kad smo stigli kući. Umorni smo bili, to je sigurno. Ali to je prolazna stvar, a lepota viđenog ostaje za ceo život.

